

عنوان مقاله:

جایگاه شکار در نزد هخامنشیان

محل انتشار:

دوفصلنامه مطالعات ایرانی، دوره 11، شماره 21 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

معصومه باقری حسن کیاده - استادیار دانشگاه شهید باهنر کرمان

مسعود رضایی - دانشجوی کارشناسی ارشد فرهنگ و زبان های باستانی ایران

خلاصه مقاله:

شاه شکارچی، یکی از خصایص ایدئولوژیکی سلطنت هخامنشی است. شاه شکارچی راهبر، نخستین فرد در مبارزه و جنگ به حساب می آید و شکار و شکارگاه نیز عرصه ممتازی برای اثبات دلاوری شاه بزرگ بود و پارسیانی که مدعی شاهی بودند، از جمله کوروش جوان (بردار اردشیر دوم)، در میان تمامی صفاتی مه ادعایشان را توجیه می کرد، شایستگی در نبرد (مشق جنگ، کمانکشی، نیزه اندازی)، و نیز عشق به شکار قرار داشت و ستایش های را پیوسته به سوی خود جلب می کردند و بدین وسیله، قصد داشتند به داعیه سلطنت خود از حیث دارا بودن خصایص ایدئولوژیکی سلطنت هخامنشی مشروعیت بخشند. در این مقاله، کوشش بر آن است تا به جایگاه شکار از لحاظ ایدئولوژیک در نزد هخامنشیان پرداخته شود و جنبه های آن از نظر تعلیم و تربیت و خصایص شاهی بررسی گردد.

کلمات کلیدی:

هخامنشیان، شکار، ایدئولوژی، جنگ، ورزش، آموزش و پرورش، شاه، شکارچی، مشروعیت سلطنتی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1135456>

